

Češi nechápou účty za energie

Schopnost lidí vyznat se v tarifech a účtech za energie je velmi malá. Češi také přiznávají, že pro ně není snadné vybrat si jiného dodavatele.

MICHAL PAVEC

PRAHA Lidé se na trhu s energiemi neorientují a znají jen velké hráče. Dokládají to průzkumy, které si zadala spotřebitelská organizace dTest. Orientovat se na trhu s energiemi je přitom velmi žádoucí. Hlavně kvůli nízkým cenám plynu i elektřiny, které pasivnějším zákazníkům unikají v dlouholetých smlouvách na dobu určitou s fixními sazbami.

„Ve smlouvách a vyúčtování energií se orientuje jen velmi malé procento spotřebitelů. Často nevědí, do kdy jim kontrakt platí, jak je v něm ošetřeno automatické prodloužení nebo smluvní pokuty,“ popisuje vedoucí právního oddělení dTestu Lukáš Zelený.

Lidé si často vystačí s tím, že každý měsíc pošlou peníze za elektřinu, a v bytě si pak můžou rozsvítit. Cenu neřeší. Neradí se probírají vyúčtováními, smlouvami nebo obchodními podmínkami popsanými špatně srozumitelným jazykem.

„Já jsem se snažil si to přepočítat, ale to je práce na dva dny,“ zaznělo v jedné ze tří výzkumných skupin. Lidé nemají čas a chuť se do této činnosti pouštět. „Tarify a struktura jsou nepřehledné,“ dodal další z účastníků sezení.

Problémy s porozuměním potvrzuje i kvantitativní průzkum společnosti GfK z loňského září objednaný dTestem. Na otázku, zda má zákazník s energetickou firmou uzavřenou smlouvu na dobu určitou nebo neurčitou, odpovědělo třináct procent, že neví. Ve skutečnosti se však ukázalo, že kladné odpovědi na konkrétní typ smlouvy byly v řadě případů chybné.

Mimo jiné kvůli nepřehlednosti faktur i trhu s energiemi jako takového není vnímání dodavatelů ze strany obyčejných spotřebitelů zrovna pozitivní. Považují je zpravidla za kolosy, které málo a neochotně komunikují. „Nesrozumitelnost navíc lidé často vnímají jako úmyslnou,“ míní právník Zelený z dTestu.

LIDOVKY.cz

Další informace k tématu čtete na www.lidovky.cz

Bude z nás čínský Disneyland?

Komentátor Lidových novin **Jan Macháček** se každý týden ptá českých ekonomů, pedagogů a analytiků, co soudí o aktuálních a žhavých tématech ze světa ekonomiky a financí.

Stále častějším heslem přítomným v politice západních zemí je reindustrializace. Ta je jedním z hlavních poutačů kampaň francouzské prezidentské kandidátky Marine Le Penové. V reindustrializaci USA silně doufá Donald Trump, v renesanci průmyslu ve Velké Británii věří zastánci brexitu i nová britská vláda. Co je na takové myšlence lákavého? Touží lidé pracovat v továrnách? Je průmysl zdrojem jistoty a stability?

Autor je předseda správní rady Institutu pro politiku a společnost

Helena Horská Reindustrializace je cestou zpátky

Proč USA, Velká Británie a Francie volá po reindustrializaci? Protože jsou to země, které přišly za éry globalizace o nemalou část průmyslové výroby a pracovních míst v průmyslu. Proč? Protože globální konkurence je nutila vyrábět efektivněji a levněji. Nejsnazší cestou bylo přesunout výrobu za levnou pracovní silou. Ačkoliv tyto země si povětšinou ponechaly složitější část výroby, finalizaci výrobků, marketing, prodej, výzkum a rozvoj, tamní průmysl už nepotřeboval tolik „dělnických rukou“ a nová místa jsou založena na kvalifikaci a odbornosti

KRESBA RICHARD CORTÉS

v náročnějších profesích. Po zaměstnancích se vyžaduje větší flexibilita, schopnost učit se novým technologiím apod. Ne všichni mají pro to předpoklady a ne všem se chce. V moderních technologiích včetně robotizace vidí jen další hrozbu. Přitom právě robotizace může zlevnit výrobu natolik, že firmám se opět vyplatí vracet výrobu zpět do země s kdysi levnou pracovní silou, která za těch pár desítek let už není ani nejlevnější (např. v Číně se průměrná mzda za posledních 10 let téměř ztrojnásobila). Zásadní otázkou ale je, zda výroba, která se vrátí zpět do země, bude ta, na kterou si nespokojení voliči pamatují a kterou očekávají. Obávám se, že střet s novou realitou průmyslu 21. století bude ještě tvrdší než dopad globalizace.

HELENA HORSKÁ
hlavní ekonomka Raiffeisenbank

DEBATA JANA MACHÁČKA

Petr Zahradník Ne reindustrializace, ale restrukturalizace

Reindustrializace ve smyslu, v němž v současnosti rezonuje ve vyspělých západních zemích, pro nás příliš relevantní není, zato restrukturalizace se nás může dotknout. Předchozí korporátní model, který chtějí vyspělé

státy změnit, byl založen na vývozu kapitálu a vytváření ohromných kapacit v zemích, jež byly z jejich pohledu nákladově výhodné. V důsledku toho se obrovská část průmyslových kapacit z těchto zemí přesunula a podíl zpracovatelského průmyslu v nich výrazně poklesl. Ve druhé vlně se tyto státy staly dovozně závislými na celém spektru průmyslového zboží pro spotřebu i investiční použí-

ti. A nyní, v době, kdy důvěra v možnosti pokračující globalizace klesá, se tyto země snaží i pod vlivem nacionalisticky formované politické poptávky o renesanci zpracovatelského průmyslu.

PETR ZAHRADNÍK
ekonom České spořitelny

Edvard Outrata Snaha zvrátit přirozený vývoj

Boj proti delokaci průmyslu nebo za reindustrializaci je v podstatě nostalgický požadavek na zvrácení přirozeného vývoje vyspělých ekonomik. Jako všechna nostalgie i ona zdůrazňuje pozitiva a zapomíná na negativa vrcholné doby industrializace, tedy období od poloviny 19. do poloviny 20. století. Bylo to období prudkého rozvoje zejména střední třídy, což vedlo k pocitu, že každý se bude mít lépe než jeho rodič. Byla to ovšem také doba maximálního znečištění ovzduší a vypjatých nacionalismů. Není náhodou, že volání po reindustrializaci je tak spojeno s voláním po zesílení národních států. Nejde o nic ojedinělého. Již ve 40. letech 19. století dělníci rozbíjeli stroje, které jim „braly práci“, a mnohdy romantik hlásal návrat k „idyllické“ době předindustriální, tedy době středověké vesnice, z jejíž bídě většinu lidí dostala právě industrializace. Taková hnutí byla utopická stejně jako dnešní snahy o reindustrializaci.

EDVARD OUTRATA
státní úředník ve výslužbě

Do debaty také přispěli Pavel Kohout, Lubor Lacina a Dušan Tříška. Texty jsou kráceny, celé znění najdete na www.lidovky.cz

Konkurence tlačí na karetní poplatky

VOJTĚCH WOLF

PRAHA Zavedení elektronické evidence tržeb se projevuje na snížení poplatků za platbu kartou. Ten se i u menších obchodníků pohybuje v lepších případech kolem 1,5 procenta. Společnost O₂ přišla s nabídkou, kdy klient při využití jejich EET pokladny a s tím spojených služeb zaplatí z transakce jen necelé procento. „Transakční poplatek 0,99 procenta je plošný. Aktivní využívání terminálu je podmíněné dodáním několika podepsaných dokumentů a schválením bankovního partnera,“ říká

Jiří Grund z eKasy O₂. Za využívání terminálu následně zákazník neplatí už žádný další paušál. „Když si vezmete hospodu s obratem desítek tisíc korun denně a poplatkem ve výši jednoho procenta, vyděláte na tom. Vychází jim to také proto, že mají příjmy z poplatků a datových služeb. Banky možnost takového prodeje napříč různými kategoriemi nemají,“ vysvětlil LN Miroslav Lukeš, šéf karetní společnosti MasterCard, jak model O₂ funguje.

Na nabídku O₂ zareagovala ČSOB, která se spojila s některými dodavateli pokladen, a vytvoři-

la pro ně speciální nabídku. „Tedy od ledna jsme ve spolupráci s ČSOB taktéž schopni poskytnout terminál s poplatkem 0,99 procenta a 0,5 haléře za transakci,“ říká Michal Wantulok ze společnosti Dotykačka. V tomto případě však klient platí měsíčně za platební terminál 250 korun.

„Proč to nefunguje?“

Ne zcela spokojeni jsou ale v případě nabídky O₂ obchodníci. „Nestále jsme řešili, proč to nefunguje. Pro náš hotel to byl problém, ale našťastí jsme si nechali starý terminál od banky. Teprve po mě-

síci mi lidé z O₂ řekli, že spárování přes bluetooth je problematické, ať to propojíme přes kabel. To sice funguje lépe, ale i tak to vypadá,“ řekl LN Michael Tunker, jednatel kroměřížského hotelu Excellent s dovětkem, že hledá jiné řešení. Negativní zkušenosti s eKasou potvrdili LN i další podnikatelé.

Problémů, které přináší terminál od O₂, ježž pro ni zajišťuje německá společnost Wirecard, je víc. Například lze na internetu nalézt stížnosti obchodníků na to, že dostali platby provedené přes terminál i s několika denním zpož-

děním. Jednalo se přitom i o desítky tisíc korun. „Zákazník má možnost začít akceptovat karty, až když je prověřen na straně banky. Nicméně mnoho z nich požaduje, aby mohli karty přijímat hned s tím, že v následujících dnech dodají vše potřebné. Evidujeme několik těchto případů. Přijímání karet je finanční produkt jako každý jiný. Proto je třeba na straně bankovního partnera ověřit, zdali subjekt, který o provoz karetního terminálu žádá, je k tomu způsobilý,“ vysvětluje Jiří Grund s tím, že prověřování standardně trvá tři týdny.

inzerce

Dáváme **slevu 41 %**
na kvalitní a jednoduše ovladatelné
EET pokladny!

A proč ne?
SORRY JAKO!

Nabídka platí pouze do **19. 2. 2017.**

800 605 605
www.dotykacka.cz

dotykačka
SPOLEHLIVÝ POKLADNÍ SYSTÉM

EET
OVĚŘENÉ ŘEŠENÍ
tisíce zákazníky